

været Rigsdag, og det er netop det, hvortil jeg selv var Medforlagsstiller, nemlig angaaende Tilbagebetaling af Tolden til Fabrikant Nobel. Hvorfra udgik Feilen dengang? Den udgik fra en Kontorbetjent, som ikke betimelig havde henvendt sig med en vis Anmeldelse. Naar Rigsdagen i et Tilfælde som dette har kunnet være bekendt at yde en saa stor Erstatning, vil jeg spørge, om man ikke skulde kunne være bekendt at nedsætte et Udvalg, — og andet er her ikke Tale om —, som kunde skønne, om der i dette Tilfælde kunde være Anledning til at gjøre noget lignende. Det er er det Hele; andet ligger der ikke for, og jeg finder det u hørt, at man vil modsætte sig et saadant Forslag.

Steenstrup: Der er talt om Prokuratorer i denne Sag. Jeg skal indrømme, at er Nogen Prokurator, er det det ærede Medlem fra Fredericia (Smith) og det ærede Medlem fra Odense (Koch); thi de Herrer have indleveret Indlæg, som vi Andre ikke maa faae at se. De Herrer Prokuratorer ville altsaa ikke være deres Indlæg bekendte i et Udvalg eller tro ikke at kunne imødegaa den Kritik, som de kunne blive Gjenstand for, thi ellers maatte de komme frem med dem. Hvorfor maa disse Indlæg ikke komme frem? Hvorfor maa der ingen Oplysninger komme i denne Sag? Hvorfor stoppede Dyrighedens Forhør, dengang Vedkommende tilstod, at de aldrig havde været andet end Sættfolk og insinuerede mod Modparten, at de vare blevne forførte af Modpartens Sagfører? Da sluttedes Protokollen, og Modparten kom ikke til Forhør. Slige Historier har man kun i denne Sag, og saa træder den ærede Justitsminister op og fravaader Udvalg. (Wint her! Nei!) Mine Herrer! Det ligger bagved. (Wint her! Det ligger ikke for!) Den ærede Minister fravaader Udvalgs Nedsættelse paa Grund af Faren for Følgerne. Nu har det ærede Medlem fra Nørrefundby (Suel) viist, at man i en simpel Tobakssag gav Manden hans Tobakstold tilbage. En Amtsforvalter, der havde begaaet Ting, der ikke vare de smukkeste, bevilgede man Pension. En Mand i Hertugdømmene, der mistede sine Kreaturer paa Grund af, at han ikke kunde komme over Grændsen, bevilgede man Erstatning for disse Kreaturer osv. osv. Hvilken Finantslov have de Herrer set her gaa igjennem Thinget uden den ene Naadesbevilling efter den anden. Det skulde støde Høiesteret, at en Mand, der har vundet en Sag paa 1,000 Kr., eftergiver Debitor dem, eller at en anden Mand giver dem, der skal betale dem, disse 1,000 Kr.? Det skulde støde Høiesteret, at Hans Majestæt Kongen benaader en Mand, der er dømt til Lughuset? Det er fuldstændig urimeligt. Det skulde faare Høiesteret, at Folkethinget med Regjeringen og Landstthinget bevilgede — det er langt horte endnu — et Besøb til disse

Arvinger? Hvor kan man komme med slige Paa-stande! Det er det, de Herrer gjøre. De Herrer ere bange for, at al den Uorden, der er viist fra Underautoriteternes Side i denne Sag, skal komme for Dagens Lys. Og Folkethinget, som efter Grundlovens § 46 har Lov til at nedsætte en parlamentarisk Kommission i hvilket som helst Anliggende, skulde ikke have Lov til at nedsætte et Udvalg i denne Sag, for at komme Parterne imøde, som have hele Befolkningen bagved sig og Folkethinget for sig to Gange? Det forstaaer jeg slet ikke. Det ærede Medlem fra Odense (Koch) vil ikke have, at man maatte røre ved denne Høiesteretsdom, men de Herrer selv maa godt trække frem, hvad der ligger bagved Dommen. Det ærede Medlem fremdrog atter afdøde Kammerherre Stemmanns Erklæring, som han ikke stod ved, da han havde set de 48 Mandes Erklæring fra Høi (Batter). Sa de Herrer maa gjerne le, men det er sandt. Hvorfor trække Sagen frem paa den Maade, naar vi Andre ikke maa gjøre det? Altsaa, de Herrer procedere og ville forbyde os at procedere. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes man kan ville negte noget Udvalg at faae at se de Indlæg, som de Herrer, Modpartens Sagførere, have fremlagt, og at se paa denne Sag efter den Skikkelse, den har faaet, og de Resultater, der flere Gange ere komne frem af Folkethingets Afstemninger. Det er altsaa Folkethingets eget knæsatte Barn, som man vil se med Dine, der blive udvalgte af Folkethingets Midte. Det er det Hele. Man har ikke paataget sig at frembringe noget Resultat, og jeg siger, at hvis de Herrer ville gaa den nærmeste Vej til at faae denne Sag ud af Verden, er det aabenbart ved at nedsætte et Udvalg.

Smith: I og for sig er jeg naturligvis ganske enig med de ærede Medlemmer, som finde, at denne Sag allerede altsaa ofte og altsaa længe har beskæftiget det høie Thing, og dersom virkelig et Udvalg, som blev nedsat i denne Sag, skulde have den Opgave at undersøge Rigtigheden af den affagte Dom maatte jeg, hvor personlig ubehagelig det end maatte være mig, meget bestemt stemme imod et saadant Udvalgs Nedsættelse. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg ikke ser Nødvendigheden deraf. De ærede Forslagsstillere inhæverede meget bestemt, at der ikke skulde være Tale om nogen Kritik af den affagte Dom, og jeg maa ogsaa ærlig talt sige, at jeg finder det høist nødvendigt, at de stille sig paa det Standpunkt; thi naar de ikke gaa ud fra, at ved det paagjældende Skifte Enken virkelig har faaet Gaarden overdragen, hvilket Høiesteretsdommen har antaget, vil dog virkelig deres oprindelige Forslag om at støtte sig til Grundfættningen i Skiftelovens § 92 være altsaa meningsløs; det kan være meningsløst nok endda. Jeg tror altsaa virkelig, at det maa være deres Mening, om de end i deres Foredrag talte over